

HET DERDE TESTAMENT

KOSMOS

TIJDSCHRIFT OVER DE GEESTESWETENSCHAP VAN MARTINUS

Jaargang 43 maart 2016

HET LEVENS- FUNDAMENT VAN HET HEELAL

MARTINUS

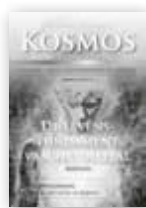

AGNE WINDMARK

uit: *Martinus, zoals wij hem ons herinneren*

INFORMATIE OVER HET WERK VAN MARTINUS

Het tijdschrift *Kosmos* wordt uitgegeven om de lezer inzicht te geven in het wereldbeeld van Martinus (1890-1981), dat met zijn kosmische analyses de lezer tot humaniteit en naastenliefde wil inspireren. Dit wereldbeeld, dat de geestelijke wetten en principes van het leven helder uiteenzet, heeft Martinus beschreven in zijn levenswerk: *het Derde Testament*. Het werd geschreven voor mensen die een verklaring van het leven zoeken die zowel hun gevoel als hun intelligentie tevreden kan stellen, op verstand berust en logisch is. Martinus wilde zelf niet dat zijn werk tot de vorming van een sekte of vereniging zou leiden. Het is toegankelijk voor iedereen die de verklaring van de eeuwige levenswaarden in de vorm van logische gedachtenreeksen wil leren begrijpen.

INHOUD

3
Het levensfundament van het heelal
Martinus

17
Agne Windmark
Uit: Martinus, zoals wij hem ons herinneren

COLOFON

© 2016 Martinus Instituut, Kopenhagen, Denemarken

Redactie: André Stroobant, Den Haag (m.m.v. Gerard Oude Groen)

Layout: Jan de With, Asperen

Druk: Printstudio, Den Haag

Een uitgave van:

Stichting Martinus Centrum

Bautersemstraat 42

2518 PC Den Haag

tel. (070) 427 14 97 of (0570) 600 447

info@martinuscentrum.nl

www.hetderdetestament.nl

Prijs voor 4 nummers per jaar €20,00

Informatiemateriaal wordt gratis toegestuurd.

IBAN: NLI7INGB 0002 6646 92 – BIC: INGBNL2A

Weergave van tekst- en beeldmateriaal uitsluitend na schriftelijke toestemming van het Martinus Instituut.

**HET LEVENS-
FUNDAMENT
VAN HET HEELAL**
(De drie kosmosen)

MARTINUS

Macrokosmos

1. De gebrekkige opvatting van de mensen over de sterren

De mensen hebben sinds onheuglijke tijden naar de sterren gestaard zonder te weten wat ze nu eigenlijk zagen. Ze hebben ontdekt dat het planeten, zonnen, melkwegen of galaxen zijn. Ze hebben geleidelijk aan ook kennis verworven over enkele van de banen van een aantal van deze zonnen en planeten in de ruimte. Ze zijn zich ook aan het bevrijden van het oude bijgeloof dat de aarde de enige planeet is die bewoond is. Ze hebben ook een zekere kennis verworven over de materiële stoffen van deze hemellichamen. Ze lijken ook tot op zekere hoogte kennis te kunnen verwerven over de afstanden vanaf de aarde tot deze zonnen en sterren en tevens hun bewegingssnelheid en lichtsterkte. Maar wat vertelt deze kennis de mensen? Die vertelt de mensen alleen iets over reacties, soorten bewegingen en trillingen van de materiën. Ze zien ook dat er in die gehele materiefunctie logische scheppingsprocessen plaatsvinden. Maar ze zien toch niets meer dan de materie en haar bewegingen en omvorming tot logische en nuttige of levensbelangrijke verschijnselen voor levende wezens, mensen, dieren en planten. Maar ze zien niet dat er zich bewustzijn en een levende oorsprong achter deze verschijnselen bevindt.

2. Is de macrokosmos met zijn planeten, zonnen en melkwegen een totaal levenloze stofmassa?

Hoe kunnen deze enorme materiemassa's, sterren, zonnen en melkwegen oftewel datgene wat we macrokosmos noemen de logische scheppingsprocessen uitvoeren die de levensvoorwaarden vormen voor ons en al onze medewerkers op aarde? Hoe kan een logische schepping plaatsvinden zonder voorafgaande denkbaarheid? Moet een logische schepping niet juist van tevoren gepland worden? Maar wie heeft dan de structuur en plaatsing van de aarde in het zonnestelsel zo gepland, dat wij het leven kunnen beleven en ons er bovendien in kunnen bekwaamen zelf dit leven gelukkig te maken? Hebben deze bewusteloze materiemassa's, die we macrokosmos noemen, zich toevallig logisch gevormd, zich zo gevormd dat er levensruimte ontstaan is met alle mogelijke voorwaarden voor levensbeleving op het fysieke vlak? Kan het wetenschappelijk zijn om deze kolossale, logische of doelmatige vorming van de materie als iets geheel toevallig te beschouwen, zonder enige medewerking van hogere bewustzijnsfuncties? Kan het logisch zijn om aan te nemen dat onze macrokosmos uitsluitend een bewusteloze materiemassa is? Als hij dat is, hoe heeft hij dan zulke geheel volmaakte mogelijkheden voor ons fysieke leven en onze fysieke verschijning hier op aarde kunnen scheppen?

3. Waarom geloven de mensen dat de macrokosmos uit dode materiemassa's bestaat?

Natuurlijk kan geen enkele logische schepping plaatsvinden zonder bewustzijn. Binnen het gebied waarin de mensen zo ver gekomen zijn dat ze kunnen waarnemen, hebben we nog nooit gezien dat logische schepping kon plaatsvinden zonder voorafgaande planning of zonder voorafgaand

intellectueel inzicht in wat ze wilden scheppen. Wat voor nut hebben intelligentie of intellectuele vermogens anders? Binnen het gebied waarin we volledig kunnen waarnemen, beleven we het als een vaststaand feit dat geen enkele materie zichzelf tot intellectuele logische scheppingen kan vormen. Hoe zou een gebouw uit zichzelf kunnen ontstaan? En hoe zou een bouwmeester een gebouw kunnen scheppen, als hij geen intelligentie bezat? Hoe kan het dan dat de mensen oprecht geloven dat de macrokosmos enkel uit bewusteloze materiële massa's bestaat, die zich toevallig, zonder bewustzijn en zonder intelligentie, zo intellectueel hebben kunnen vormen, dat ze een wereld zijn geworden met levensmogelijkheden voor myriaden verschillende levende wezens van zo'n volmaaktheid dat deze levende wezens zich verder kunnen ontwikkelen tot een volmaaktheid waarbij ze zo'n alliefde, wijsheid en macht uitstralen dat ze "Gods beeld, als zijn gelijkenis" (Gen. 1:26) vertegenwoordigen. Waarom leven de mensen in zo'n onwetendheid en blindheid die in strijd is met elk logisch denken, en in strijd met elke vorm van feiten? Deze opvatting van de mensen over de macrokosmos is uitsluitend te wijten aan het feit dat de mensen het zintuiglijke complex dat hun de mogelijkheid biedt om in de kosmische of hoogpsychische gebieden waar te nemen, nog niet ontwikkeld hebben. Dat zintuigcomplex bestaat onder de naam 'intuïtie'. Dit vermogen ontwikkelt zich alleen in de mate waarin de mens de dierlijke aard in zijn psyche, dat wil zeggen het niet liefdevolle oftewel het kwaad in zijn wezen, ontgroeit. Het kwaad verdwijnt al naargelang de mensen hun duistere karma doorgemaakt hebben. Ik kan daar nu niet nader op ingaan, maar moet verwijzen naar mijn hoofdwerk *Livets Bog*.

4. Waarom de materiële wetenschap de mensen niets kan vertellen over de werkelijke levensstructuur van de macrokosmos

Wanneer de wetenschap of de onderzoekers niets over de identiteit van de macrokosmos als leven of als levend wezen kunnen vertellen, komt dat door gebrek aan intuïtie. Een hoge opleiding in de materiële wetenschap ontwikkelt het intuïtievermogen niet. Dit kan men zich niet op onderwijsinstellingen of hoge scholen eigen maken. Intuïtie groeit, zoals vermeld, alleen automatisch in relatie tot de ontwikkeling van de sympathievermogens van de mens, dat wil zeggen van zijn naastenliefde of alliefde, dus de liefde die de mens er tijdens de ontwikkeling toe brengt zijn naaste te kunnen liefhebben als zichzelf (zie Matth. 22:40). Met de ontwikkeling van deze liefde groeit de intuïtie. Die kan, zoals vermeld, niet aangeleerd worden, maar ontstaat automatisch naarmate de mens zich qua alliefde ontwikkelt. Het betekent daarom met betrekking tot het verkrijgen van kosmisch bewustzijn niets of iemand expert, doctor of professor in puur materiële kennis of wetenschap is. Deze personen hebben kennis verworven op basis van hun intelligentie. Kosmisch bewustzijn of kosmische kennis kan echter absoluut alleen persoonlijk beleefd worden met behulp van intuïtie en liefde. Zijn deze twee belangrijke menselijke eigenschappen niet tot ontwikkeling gekomen, dan kan iemand niet met zijn andere zintuigen kosmisch bewustzijn beleven. Ja, men zal in het ergste geval ook niet geloven in de beleving van deze verheven bewustzijnstoestand door anderen.

5. De moderne materialistische critici of anmelders van hoogkosmische literatuur

Daarom kunnen we ook zien dat moderne critici die boeken en tijdschriften aanmelden tekortschieten als het gaat om de aanmelding van boeken, tijdschriften en lezingen die op kosmische kennis berusten. Omdat ze nog geen noemenswaardige intuïtie ontwikkeld hebben en in de regel ook een zeer gering vermogen tot naastenliefde bezitten, hebben ze natuurlijk helemaal geen gevoel voor de aanwezigheid van de kosmische wereld achter de fysieke. Ze kunnen zich hogere kosmische literatuur alleen voorstellen als bijgeloof en begripsverwarring. En door hun gebrek aan naastenliefde en door hun vertrouwen in de onfeilbaarheid van hun eigen capaciteit kunnen ze zelfs heel meedogenloos zijn, en de kosmische literatuur en wetenschap, die ze door hun beroep als criticus voor het grote publiek moeten aanmelden, verdraaien en belachelijk maken. Zo'n criticus moeten we verontschuldigen. Hij beseft immers zelf niet hoe enorm hij zijn naïviteit en onwetendheid verraadt met betrekking tot kosmisch bewustzijn of het topbewustzijn dat al duizenden jaren aan de mensen verkondigd is als hun hoogtepunt of eindresultaat in de vorm van 'de mens naar Gods beeld, als zijn gelijkenis', en waarzonder er nooit ofte nimmer een werkelijke en duurzame vrede op aarde zal komen. Maar het kosmische bewustzijn groeit automatisch in ieder mens, ook in de negatieve criticus, als een schakel in Gods scheppingsplan en kan daarom onmogelijk door kosmisch bewusteloze of onwetende wezens tegengehouden worden, ongeacht met wat voor materiële, glansrijke titel ze ook mogen uitblinken en ongeacht hoe intelligent ze ook in materiële richting mogen zijn.

6. Wat zien we als we onze blik naar de sterren richten?

Wat is de macrokosmos gezien met het ontwikkelde stel zintuigen van de intuïtie dan? Zijn blik op de macrokosmos richten, op deze enorme sterrenoceaan, op die overvloed aan zonnen, planeten en melkwegen, betekent voor het intuïtieve gezichtsvermogen kijken in het inwendige van een enorm levend wezen. Voor onze kosmische blik zien we dit inwendige in zo'n gigantische vergroting dat de kleinste details ervan zich voor ons in macrokosmische formaten vertonen. Ons stel zintuigen en onze verschijningsvorm ten opzichte van dit reuzengebied, dit onmetelijke teken van leven, is zo microscopisch dat we de allerkleinste details ervan in reuzenformaat zien. Hoe zien de kleinste details van deze gigantische wezens er voor ons uit? Die zien eruit als deeltjes en lege ruimte. Deeltjes van uiterst verschillende grootte en ontplooiing. En de lege ruimten zijn veel en veel groter dan de deeltjes. Wat zijn nu deze deeltjes en lege ruimte? Zij vormen de sterrenhemel, de zonnen, planeten en melkwegen, waar de mensheid duizenden en nog eens duizenden jaren naar op gekeken heeft, zonder te weten waar ze naar gekeken hebben, zonder te weten dat de lichte en donkere deeltjes aan de heldere sterrenhemel, dat wil respectievelijk zeggen de zonnen en planeten ervan met hun bewegingen en reacties, levensfuncties zijn in het inwendige van een reusachtig wezen. Maar dit wezen bevindt zich weer binnen in een groter wezen, dat zich weer binnen in een nog groter wezen bevindt en zo gaat dat omhoog in het oneindige door. De kosmische structuur van de sterrenwereld laat ons hier zien dat we ons bevinden binnen in de levensfuncties van een levend wezen, die weer hetzelfde zijn als zijn organismefuncties. We bevinden ons dus binnen in het fysieke organisme van een levend wezen. Buiten dit organisme heeft de bezitter

ervan zijn fysieke dagbewustzijn en fysieke levensbeleving, zijn fysieke reïncarnatietoestand en de fysieke beleving van zijn scheppingsstoestand van dier en duivelwezen naar ‘de mens naar Gods beeld, als zijn gelijkenis’, precies waar de aardemensen in hun spiraal mee bezig zijn. Het macrowezen bevindt zich echter in een boven onze ontwikkelingsspiraal voorkomende ontwikkelingsspiraal. Alle levende wezens in het heelal bevinden zich zodoende in steeds hogere ontwikkelingspiralen. Ook hiervoor moet ik naar mijn hoofdwerk *Livets Bog* verwijzen.

De tussenkosmos

7. Hoe wij zelf een macrowezen en woonplaats voor microwezens zijn

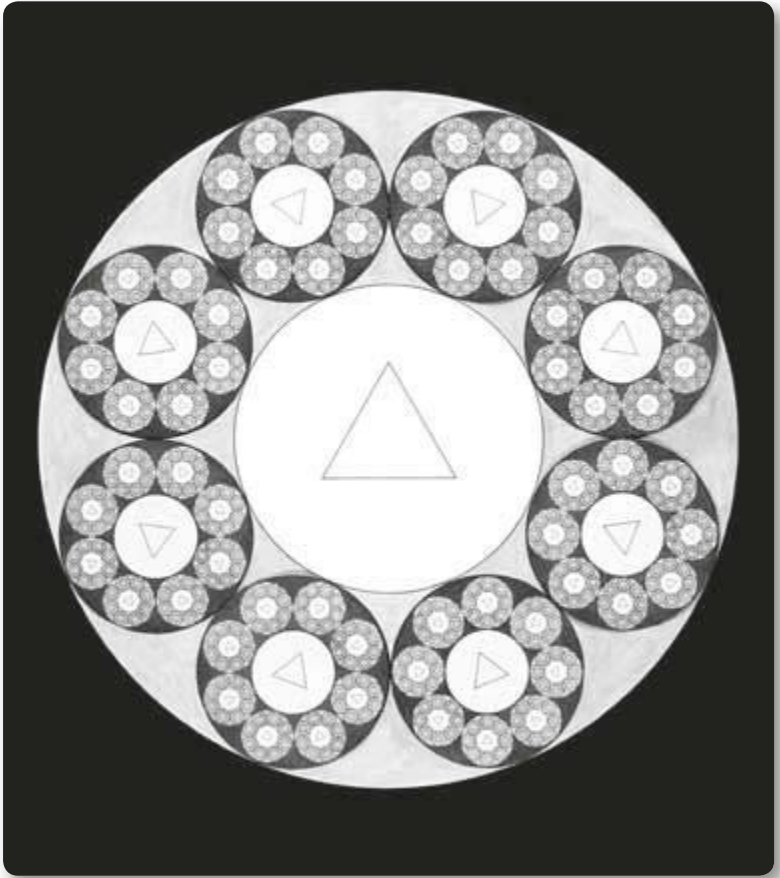
Kunnen we binnen het puur aardemenselijke waarningsgebied een bevestiging krijgen voor een vergelijkbare macrokosmische levensstructuur als die welke we nu gezien hebben? Ja, dat kunnen we in overvloed. We hoeven alleen maar grondig naar ons eigen organisme te kijken. Het is voor onderzoekers allang een feit geworden dat ons organisme bestaat uit myriaden verschillende vormen van leven of van levende wezens, cellen, moleculen en vele andere wezens in de microkosmos zoals atomen en elektronen. Al deze krachtenheden zijn een teken van leven. Hoe zouden ze zich anders kunnen bewegen? Deze wezens vormen onze organen: onder meer hart, hersenen, longen, lever, nieren, spieren, klieren, zenuwen, pezen en skelet. Behalve microwezens in ons organisme te zijn vormen de genoemde organen met behulp van hun organisme een wereldje op zich, dat ook een woonplaats is voor microwezens en hun levensvoorwaarden vervult. Dat hun leven heel anders is dan het onze, doet niets af aan het feit dat het levende wezens bin-

nen in een levende macrokosmos zijn. Deze macrokosmos is dus ons gehele organisme. Het is daarmee een macrokosmos voor levende wezens. Wij zijn dus een wezen waarin de levende wezens ‘leven, zich bewegen en zijn’ (zie Hand. 17:25). In deze macrokosmos die wij met ons fysieke organisme vormen, voelen we ons een dirigerend Ik dat over dit organisme beslist. Maar als wij zelf een macrokosmos zijn met levensruimte en met mogelijkheden voor de beleving van het leven door levende wezens en uitgerust zijn met een bewustzijn, wil en denkvermogen, dan hebben we hiermee in onze eigen structuur en levensvoorwaarden de openbaring van het feit dat de macrokosmos, die we eerder besproken hebben en waarin wij zelf ‘leven, ons bewegen en zijn’, ook een dirigerend Ik heeft, dat over die macrokosmos oftewel de wereld waarin wij ons bevinden kan beslissen, en die het fysieke organisme van dat Ik is. De aarde en alles wat om ons heen is en wat we de natuur: planeten, zonnen en melkwegen, noemen, zijn de organen en levensfuncties van dit reuzenmacrowezen, die gestuurd en geleid worden door het Ik, het bewustzijn, het denkvermogen en de wil van dit wezen.

8. Elk levend wezen is tegelijkertijd een macrowezen en een microwezen

Maar als we ons nu binnen in het systeem van een macrowezen bevinden dat woonruimte en levensruimte biedt aan mensen, dieren en planten, hoe zit het dan met onze eigen fysieke organismen? Zijn die niet ook een macrokosmisch systeem dat levensruimte biedt aan myriaden levende wezens in microkosmisch formaat? Jazeker, dat is nu precies wat ze doen. Daardoor wordt ons organisme een macrokosmos voor deze wezens en ons Ik de dirigerende oorsprong ervan. Hoe zouden al die microwezens die binnen in ons

Symbool nr. 7
Het levens-
eenheids-
principe
© Martinus
Idealfond
1963, Reg. 7

inwendige het leven beleven, anders fysiek kunnen bestaan? Het is dus een levensvoorwaarde voor het fysieke bestaan van elk levend wezen dat het bestaat binnen in een levend wezen dat een macrokosmos is, en zelf een macrokosmos vormt voor levende wezens. Hoe zou het moeten leven in een fysiek organisme, dat niet voor honderd procent uit levende wezens bestond? Dat dit onmogelijk is, is net zo'n onwankelbaar feit als het een onwankelbaar feit is dat het organisme van elk levend wezen uit levende wezens bestaat. Maar deze in elk levend wezen bestaande levende wezens hebben natuurlijk ook een organisme dat weer uit levende

wezens bestaat. Daarmee worden deze wezens ook macrowezens voor levende microwezens die ook weer organismen hebben, bestaande uit levende wezens en zo voort. Alle levende wezens verschijnen daardoor als macrowezens voor de levende microwezens binnen in hun organismen. Maar ze worden ook zelf microwezens voor de macrowezens in wier organismen zij het leven beleven. Alle levende fysieke wezens zijn dus stuk voor stuk tegelijkertijd zowel macrowezen als microwezens. Dat is een levensprincipe dat voor elk levend wezen een absoluut onwrikbare voorwaarde is wil het op het materiële of fysieke vlak kunnen verschijnen en het leven kunnen beleven.

9. Waarom we de macrokosmos en de microkosmos als deeltjes en lege ruimte zien

Net zoals ons macrowezens een uiterlijke wereld voor ons is, zo zijn onze microwezens waar wij macrowezens voor zijn een innerlijke wereld voor ons. We bevinden ons dus in een tussenkosmische toestand. Alle wezens: mensen, dieren en planten, in onze spiraalkringloop vormen een tussenkosmos. We grenzen naar beneden toe aan de microkosmos en naar boven toe aan de macrokosmos. Omdat we als tussenkosmische wezens onze microkosmische wezens of macrokosmische wezens niet kunnen zien in hun tussenkosmische situatie – de situatie waarin zij dagbewust hun levensvormen beleven – kunnen we hen alleen in de uiterste analyse van hun microscopische situatie zien. De uiterste analyse van de stof in de spiraalkringlopen is deeltjes en lege ruimte. Analyseren we microkosmische materiën in hun uiterste fundamentele principe, dan vertonen ze zich als een sterrenhemel met zonnen, planeten en melkwegen. We zijn hier bij de grens van de fysieke materie in de microkosmos gekomen. Kijken we naar boven naar onze macrokosmos, dan zien we

die ook in de voor onze zintuigen uiterste microscopische analyse. Ook dan zien we de materie verschijnen als deeltjes en lege ruimte, dus als een sterrenhemel met zijn zonnen, planeten en melkwegen.

10. Voor de ontwikkelde onderzoeker verschijnt God als een feit

Onze primaire wereld is het macrokosmische organisme waarin wij ‘leven, ons bewegen en zijn’, net zoals ons organisme de primaire wereld is voor de levende wezens die daar binnenin leven. Ons organisme is dus een macrokosmische wereld voor deze wezens, en ons Ik is de hoogste beslissende instantie voor deze wezens. Het Ik is de hoogste beslissende instantie in elk organisme of elke macrokosmos. Maar omdat een macrokosmos niet kan bestaan zonder een microkosmos binnen in een hogere macrokosmos te zijn, zijn alle macrokosmosen organen binnen in hetzelfde organisme. Dit organisme noemen we het heelal. De Ikken in al deze macrowezens waaruit het heelal bestaat vormen een kosmische eenheid oftewel één groot Ik. Dat is door alle tijden heen de basis geweest voor de instinctieve opvatting over en voorstelling van een godheid. Omdat alle macrokosmosen en alle microkosmosen in dit heelal een levensvoorwaardelijke samenwerkende eenheid vormen hebben we hier dus de levende, allesbestierende Godheid als feit. We zijn allemaal goden heeft Christus gezegd (zie Joh. 10:34). Het organisme van elk levend wezen is een macrokosmos met een dirigerend Ik. Ieder mens is zodoende een godheid voor de levende microwezens binnen in zijn organisme. Wij dragen bij tot het scheppen van hun levensmogelijkheden, hun lijden zowel als hun geluk en welbevinden.

We hebben hier in onze beleving van het heelal een schets van zijn levensstructuur gezien. We hebben gezien

dat het heelal een combinatie is van levende wezens die zo verdeeld zijn dat ze een macrokosmos of universum zijn voor levende wezens die in verhouding tot henzelf van microformaat zijn. En omdat dit voor ieder willekeurig levend wezen geldt, zijn alle levende wezens onverbrekkelijk samengegroeid. Daarmee wordt het heelal zichtbaar als een levend, manifesterend en belevend levend wezen. Omdat dit levende wezen het geheel van het heelal uitmaakt, wijkt het hierin van alle andere levende wezens af dat het de absoluut enige macrokosmos is die niet tegelijkertijd een microkosmos binnen in een groter levend wezen is. Het is niet zo vreemd dat dit wezen daardoor het absoluut allerhoogste wezen wordt. Omdat dit wezen, zoals vermeld, het geheel vormt, blijkt hieruit dat dit wezen de almacht, de alwijsheid en de alliefde bezit. Dat zo'n wezen alleen maar de eeuwige absolute en werkelijke Godheid genoemd kan worden, is hier een vaststaand feit voor de ontwikkelde onderzoeker.

11. Gods primaire en Gods secundaire bewustzijn. God als het levensfundament van het heelal of als het absoluut levende wezen in wie we allen 'leven, ons bewegen en zijn'

Alle levende wezens zijn zodoende microwezens in Gods organisme (het heelal). Deze levende wezens vormen met elkaar het werktuig, waarmee God zijn bewustzijn schept en instandhoudt. Omdat bewustzijn geschapen wordt, is het aan tijd en ruimte onderhevig. *Opdat God een bewustzijn kan hebben dat altijd op zijn hoogtepunt is, moet het voortdurend vernieuwd worden.* Deze vernieuwing vindt plaats door de tocht van de levende wezens door de duisternis. Deze duisternis bestaat uit de wezens in Gods organisme, *van wie het kosmische bewustzijn gedegenereerd is.* God kan dus zijn totale alliefde en daarmee zijn alwijsheid en almacht niet meer door mid-

del van hen beleven en ontplooiën. Daarom vormen zij de duisternis, dat wil zeggen een levenssituatie die deze wezens weer vernieuwt met kosmisch bewustzijn. Daarmee worden ze de werktuigen voor Gods schepping van zijn primaire bewustzijn en primaire levensmanifestatie, totdat hun kosmische bewustzijn weer degenerereert. Dan moet het bewustzijn van de wezens opnieuw vernieuwd worden en dat vindt plaats door middel van de kosmische spiraalkringloop. Naarmate hun kosmische bewustzijn degenerereert, worden ze opnieuw vanuit het zaligheidsrijk (mineralenrijk), via het plantenrijk en het dierenrijk naar het ware mensenrijk geleid, waar ze weer kosmisch bewustzijn gekregen hebben en weer als cellen of levenseenheden opgaan in Gods primaire bewustzijn, totdat ze weer degenereren en opnieuw door de duisternis of de fysieke wereld heen moeten om kosmisch bewustzijn te krijgen en samen met alle andere kosmische wezens werktuigen te worden voor het instandhouden van Gods primaire bewustzijn. Als wezens in de duisternis van de fysieke wereld kunnen ze natuurlijk slechts Gods secundaire bewustzijn vormen. Maar de kringloop zorgt ervoor dat Gods bewustzijn permanent primair en op zijn hoogtepunt is.

We hebben hiermee het levensfundament van het heele of de organisatie van het leven gezien en gezien dat dit leven een eeuwige, almachtige, alliefdevolle en alwijze Godheid is, in wie we allen ‘leven, ons bewegen en zijn’.

Dit artikel is een weergave van een manuscript voor een lezing die Martinus gegeven heeft in de voordrachtszaal van het Martinus Instituut te Kopenhagen op maandag 5 oktober 1970. De kopjes zijn van Martinus. Goedgekeurd door het bestuur op 31 mei 2008. Het artikel is voor het eerst gepubliceerd in de Deense Kosmos nr. 9-2008, met als titel: *Verdensaltets livsfundament - de tre kosmos*.

Vertaling A.J. Stroobant, juli 2015

.....

Uit het boek: *Martinus, zoals wij hem ons herinneren*

.....

AGNE WINDMARK

Zweden

Mijn kennismaking met de mens Martinus

Toen ik in de zomer van 1943 het eerste deel van *Livets Bog* van mijn oude vriend, leraar Torsten Roséen, leende, werd ik – dat moet ik eerlijk bekennen – eerder verward en peinzend dan blij en geïnspireerd bij het lezen van de lange, ingewikkelde Deense zinnen. Ik gaf het al spoedig op om ze te proberen te begrijpen. Ik was kort tevoren de voetsporen van de schrijver Thoreau gevolgd en was van de grote stad verhuisd naar een mooi en verkwikkend bosgebied in Dalarne (bergachtig gebied ten noorden van Stockholm, vert.) en verkeerde in een tijdelijke toestand van geestelijk evenwicht, dat mijn bestaan zinvol maakte, midden in de ontberingen en harde omstandigheden die nu eenmaal verbonden zijn met het leven in de bossen. Mijn schop, bijbel en gebeden leken mij voldoende als antwoord op alle vragen. Ik leerde te luisteren naar de wind. En in een tijd van verwondering en onzekerheid kwam de uitspraak tot me: “Bezit je slechts een schop, stop dan en graaf daar waar je staat, en zie wat er gebeurt!”

Op een fantastisch mooie dag in het vroege voorjaar had ik enkele jaren geleden, toen ik aan een paraatheidscur-

sus in houtkap in Borgvattnet in Jämtland deelnam, een merkwaardig visioen gehad. Ik had net een kubieke meter berkenbrandhout gekapt. Een paar vogeltjes zaten op de houtstapels en kwetterden er lustig op los. Het was een dag van goddelijke schoonheid, met smeltende sneeuw, stilte en zon. Toen ik omhoog naar de zon keek, wat zag ik toen? In plaats van de zon zag ik een groot oog, dat alle hoogste eigenschappen van een mens zoals goedkeuring, helderheid, alliefde en wijsheid uitstraalde. Om me ervan te vergewissen dat dit geen fata morgana was, een luchtspiegeling of een hallucinatie, sloot ik even mijn de ogen en keek daarna opnieuw. Het beeld was er nog steeds! Een ogenblik, dat mij meerdere minuten leek, straalde het licht van het oog van de zon naar mij en over het prachtige stukje Nörländse natuurlandschap, waar ik zojuist een rustpauze had genomen en nu uitblies na het harde gezwoeg, in de tijd waarin geen lawaai makende motorzaak nog de kans gekregen had om de stilte en vrede van het woud te verstoren. Toen ik die avond terugging naar de boshut, wist ik dat ik antwoord zou krijgen op de diepste vragen van mijn ziel *wanneer* en *als* ik eens een mens met die blik zou ontmoeten. De ervaring van dit wonder in het woud zou voorlopig echter mijn geheim blijven.

Tegen het einde van het jaar 1946 werd ik opnieuw gegrepen door de onrust van mijn zoekende ziel. Ik was op bezoek op Lidingø (eiland ten Noordwesten van Stockholm, vert.) en zat met een goede vriend op een heuvel in de buurt van Kyrviken. Aan de zuidelijke hemel zagen we de volle maan, die gedeeltelijk verscholen ging achter donkere avondwolken, die zich langzaam groepeerden, zodat de wolkenformaties een beeld van een reusachtige gerstaar vormden, die zich daar lichtend tussen hen in aftekende. Een stem in mijn innerlijk zei: “Ergens daar in het zuiden is een geestelijke beweging, die nog maar net ontstaan is. Daar moet je naartoe.” En het klopte, want de volgende ochtend

kwam er al een brief met de post, gedateerd 23 oktober 1946. Hij was van een van mijn oude vrienden in Malmö, John Boklund. Hij schreef:

Met het bijgevoegde boek wil ik graag je aandacht vestigen op een man van ongewoon geestelijke kwaliteit. Ik heb een aantal van jouw artikelen gelezen en weet dat je het in verscheidene gevallen over zaken hebt die overeenkomen met waar deze man, Martinus, mee bezig is. Ik denk daarom niet, dat ik er ver naast zit, als ik er van uitga, dat je erg graag met de verstrekkende geestelijke levensvisie van deze man kennis wilt maken. Hij heeft zijn leven gewijd aan het schrijven van Livets Bog, een werk dat alle vragen die ons mensen voortdurend bezighouden, grondig analyseert. Het zijn kosmische analyses, die op logica berusten. Het is ons zeker al lang duidelijk geweest dat talrijke verschillende vooroordelen en menselijke misvattingen zouden moeten wijken voor heldere logische feiten, en bij Martinus gaat het in zijn logische behandeling van elk probleem om de waarheid. En degene die eenmaal door de studie van zijn werk tot inzicht gekomen is, prijst zich gelukkig geboren te zijn in de overgangperiode, waarin duizendjarige levensidealen en moraalopvattingen herschappen moeten worden ten gunste van het verstand, zodat nieuwe generaties vast zullen kunnen stellen waar het eigenlijke paradijs bestaat. Zoals ik al schreef, heb ik het gevoel dat jij je bezighoudt met denkwijzen die veel lijken op waar Martinus over schrijft. En omdat je natuurlijk wilt schrijven voor een mensheid die van een werkelijk hoog geestelijke niveau is, heeft deze begenadigde man een inspirerende frisheid, die je zelden aantreft.

En toen volgden de gebeurtenissen elkaar sneller op

Voor me liggen kopieën van twee belangrijk brieven, beide gedateerd 14 oktober 1946, en die dus grappig genoeg van precies dezelfde dag zijn. De ene is van John Boklund, die schrijft:

Beste vriend!

Ik was erg blij met je brief, en nu zit ik tegenover Martinus,

zodat ik je onverwijld kan antwoorden dat je hartelijk welkom bij hem bent. Ik heb er lang over nagedacht, of die mensen, die aan buitensport doen en meestal een zuiverder leven leiden, geen behoefte aan een ruimer geestelijk perspectief hebben, opdat ze zich helemaal in harmonie kunnen gaan voelen met die levensbeleving, waar ze, zo gezegd, vragend tegenover staan en niets van weten. Maar nu moet je niet geloven dat Martinus een schrijver is met wie je klaar bent als je zijn werk één keer gelezen hebt, en dan over kan gaan naar iets anders. Nee, het werk dat hij aan het schrijven is, ik bedoel Livets Bog, bevat zoveel geconcentreerde stof, dat er in de toekomst honderden meters boekenplanken aan boeken geschreven zullen worden met dit boek als bronmateriaal. Nu zal ik je niet vermoeien met een lange brief, maar ik denk, dat wanneer je de analyses van Martinus nader leert kennen, jouw artikelen een geestelijke diepte en zeggingskracht zullen krijgen, die iemand alleen kan krijgen als hij een overzicht heeft over de ontwikkeling van de verschillende levensstadia en op logische wijze de consequentie daaruit kan trekken. Mettertijd zullen de boeken van Martinus in het Zweeds uitkomen. Ik zou wel kunnen doorgaan met schrijven, maar je moet je natuurlijk zelf een beeld of opvatting vormen van deze man, zodat je vanuit dat beeld kunt schrijven. Ik hoop eigenlijk, dat je die man zult kunnen begrijpen, en daarna met jouw pen datgene aan je medemensen kunt geven waarvan zij vermoeden dat het bestaat – maar het zelf niet kunnen vinden. Tot ziens...

Brief nr. 2 is, zoals gezegd, van dezelfde datum en is een kopie van enkele regels, die ik rechtstreeks naar Martinus in Kopenhagen gestuurd heb. (Het geeft een merkwaardig gevoel deze regels nu te lezen, nadat je de natuurlijke en ongekunstelde manier van doen van Martinus hebt leren kennen.)

Broeder Martinus! Via John Boklund in Malmö, die het boek van Gerner Larsson over jouw levensvisie vertaald heeft, stuur ik je deze brief. Je kunt, als je dat wilt, via John Boklund bevestigd krijgen dat ik een waarheidszoeker ben, die mijn leven aan die

studie gewijd heeft. Een sterke geestelijke ervaring heeft in mij het verlangen gewekt om Midden-Europa te bezoeken, maar ik zou zeer dankbaar zijn als ik je op weg daarheen zou mogen bezoeken, om als een onbeduidende discipel meer over de waarheid te weten te komen. Ik heb zuiver intuïtief gevoeld, dat de waarheid te vinden is in het verlengde van de richtlijnen die beschreven worden in het bovengenoemde boek. Wanneer en waar kan ik je ontmoeten voor een persoonlijk gesprek? Ik zie het als mijn taak de waarheid aan verwachtingsvolle nieuwe generaties te verkondigen.

Ik zou zeer dankbaar zijn voor een zo snel mogelijk, persoonlijk antwoord.

*In eerbiedige dankbaarheid
Agne Windmark*

Het antwoord kwam per omgaande van de secretaris van Martinus, Gerner Larsson:

Beste mijnheer Agne Windmark! Met dank aan uw vriendelijke brief aan ons, willen we u graag met deze regels mededelen, dat u hartelijk welkom bent om ons te bezoeken en met Martinus te spreken. Zou u zo vriendelijk willen zijn ons mede te delen wanneer we uw bezoek kunnen verwachten. Martinus heeft het erg druk en wil het liefst dat het gesprek plaats kan vinden na een voorafgaande afspraak! Met vriendelijke groeten van Martinus en uw erkentelijke Erik Gerner Larsson.

Een ogenblik dat ik nooit zal vergeten...

Ik bleef een week in Kopenhagen en kreeg dagelijks de gelegenheid om Martinus te spreken. Maar het ogenblik dat ik nooit zal vergeten was, toen ik hem voor de eerste maal ontmoette. Hij was toentertijd in zijn beste jaren, zijn blik helder als kristal. Onze blikken ontmoetten elkaar, en ik herkende ogenblikkelijk de Christusblik die ik vier jaar eerder in Borgvattnet gezien had op de plaats van de zon. Ik had het gevoel alsof ik tot de diepste kern van mijn wezen doorgelicht werd. Het brandde als een geestelijke lasvlam,

die de slakken laten verdwijnen. Mijn eerste vraag luidde – helemaal vanzelfsprekend – “Was het de bedoeling dat ik hier moest komen?” En het antwoord kwam onmiddellijk: “Ja, dat was het!” Ik raakte spoedig gewend aan de warme, als het ware alziende blik, die mij een gevoel gaf van helderheid en vrijmoedigheid. Nu kon ik hem vragen over hoe hij alles gekregen had en wat hij aan materiële dingen nodig had om de Zaak bekend te maken.

Het is in wezen allemaal zo ongecompliceerd, zei Martinus. Ik heb slechts deze eenvoudige leefregel gevolgd: “Maar zoek eerst Zijn Koninkrijk en Zijn gerechtigheid en dit alles zal u geschonken worden” (Matth. 6:33).

Zo eenvoudig was het dus, voor degene die rijp was om het te begrijpen. Met zijn alles doordringende blik slaagde hij er snel in de vragen te vinden die mij sterk bezighielden. Stel je voor, zei hij, dat je een zee voor je ziet. De zon schijnt er helder op en de damp stijgt op in de ruimte en verandert in wolken. De wolken koelen af en vallen neer als regen. Die wordt verzameld in beken en rivieren, die naar de zee stromen. Zo zet de kringloop zich voort. En met jou is het net zo! Toen hij zag dat ik begreep waar hij naartoe wilde, ging hij verder: “Op de plaats waar jij vandaan komt zijn vele goede engelwezens en geestelijke krachten.” Hoe kon hij weten dat ik op dat tijdstip in een berghut diep in

Citaat

Het organisme van elk levend wezen is een macrokosmos met een dirigerend Ik. Ieder mens is zodoende een godheid voor de levende microwezens binnen in zijn organisme.

het bos in Dalarne woonde, waar de boerenmeisjes nog steeds hun volksliederen en psalmen zongen als ze met de koeien naar de bergweiden trokken. Hoe snel vloog de tijd niet voorbij, voordat ik heel mijn zak met vragen gelegeerd had, als een naar kennis hongerende interviewer en waarheidszoeker als ik. Mijn allerlaatste vraag – dezelfde waarop de wijzen van de mensheid hun tanden stuk gebeten hadden – luidde als volgt:

– Hoe moet de mens hier op aarde zich gedragen?

– Dat is heel eenvoudig, antwoordde hij. Men moet zijn als de zon.

En toen hij dat zei, was het, alsof de zon zelf de kamer verlichtte.

Het is nu 40 jaar geleden dat ik dat gesprek met Martinus voerde, en mijn vertrouwen in hem en zijn geestelijke arbeid is nog onverminderd en eerder sterker geworden. Ik heb hem verscheidene malen mogen ontmoeten onder verschillende omstandigheden, waarbij ik hem verschillende aspecten van zijn wezen heb zien ontplooiën. Zo was ik op een zomerse dag in Klint op bezoek in Villa Rosenberg. Ik zag Martinus en Gerner naast elkaar staan onder het bekende kosmische hoofdsymbool: de ster met het vlammenkruis. “Klop het, wat ik sommigen hier heb horen zeggen, dat de ster een symbolische uitdrukking is voor de oude sage over *Het licht uit het Noorden?*” kon ik niet laten te vragen. “In dat geval moet hier toch sprake zijn van jouw geesteswetenschap, Martinus?”

– Och, de mensen vertellen zoveel onzin! zei Gerner, die er van hield een beetje voorzichtig te zijn met wat hij zei, als hij met een journalist sprak.

– Oh ja, natuurlijk is het waar, zei Martinus. Hij was volledig op de hoogte van de achtergrond voor de oude sage en het verband ervan met de huidige tijd.

Ik heb het genoeg gehad een aantal van zijn boeken en verscheidene jaargangen van *Kosmos* te mogen vertalen. Als je iedere zin zo'n zes tot zeven maal gelezen hebt, begrijp je steeds beter dat je met 'geestelijk goud' te maken hebt. Je weet en voelt dat deze gedachten eens hun zegetocht over de aarde zullen houden en geluk en licht in hun kielzog zullen verspreiden. Ongeveer 3000 jaar zal het duren voordat de aarde en daarmee de mensheid volledig rijp zijn geworden voor deze gedachten, denkt Martinus.

Op een zomerdag liepen Martinus en ik naast elkaar langs het strand in Klint. We hadden namelijk een roeiboot in het oog gekregen die naar het stenige strand toe dreef. We waren beiden tegelijkertijd ter plaatse, en het lukte ons met vereende krachten te verhinderen dat de boot aan de grond liep. In de boot lag een jongetje van zo'n 7-8 jaar zoet te slapen. Een andere keer, vele jaren later, liep ik naast Martinus en ondersteunde hem bij het lopen; zijn heup begon zwakker te worden. Toen we afscheid namen bij het hek voor Villa Rosenberg boog hij zich naar voren en kustte me op mijn wang. Het was als de kus van een kind, een kind van 2-3 jaar. Het is mijn mooiste herinnering aan de mens Martinus.

Internationale weken in Martinus Centrum Klint 2016 van zaterdag 30 juli tot zaterdag 13 augustus

Week 1: 30 juli-6 augustus – Bestaat er een hogere rechtvaardigheid?

**Week 2: 6 augustus-13 augustus – De kunst van het vergeving
schenken**

Reserveren via telefoon 00 45 3834 6280, ma t/m do 13.00-16.00 uur,
vrij 9.00-12.00 uur, of e-mail: info@martinus.dk

